

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 22. 5. 1957, sp. zn. 1 Tz 82/57

Číslo: 64/1957

Právní věta:

Zruší-li nejvyšší soud rozsudkem na základě stížnosti pro porušení zákona rozhodnutí soudu (prokurátora) první stolice a nařídí tomuto anebo jinému soudu (prokurátoru), aby věc (v první stolici) znovu projednal a rozhodl, je právním názorem nejvyššího soudu vázán nejen soud (prokurátor) rozhodující znovu v první stolici, ale i soud (prokurátor) rozhodující v druhé stolici.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 22.05.1957

Spisová značka: 1 Tz 82/57

Číslo rozhodnutí: 64

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Odvolací soud, Posouzení právní, Prokurátor, Stížnost pro porušení zákona

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Obviněný byl pravomocným rozsudkem lidového soudu v Mladé Boleslavi z 18. listopadu 1955 uznán vinným trestným činem pohlavního zneužití podle § 239 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zák., protože jako odborný učitel na osmileté dívčí škole po dvakrát v rozpětí asi čtvrt roku objímal a líbal třináctiletou žačku P a takřka po roce jednal podobným způsobem s jinou dívkou R, mladší než patnáct let, když ji náhodou potkal na silnici. Ke stížnosti pro porušení zákona podané generálním prokurátorem nejvyšší soud rozsudkem ze 14. září 1956 zrušil rozsudek lidového soudu a tomuto soudu uložil, aby věc znovu projednal a rozhodl. Při tom vyslovil nejvyšší soud jednak názor, že jednání obviněného nelze považovat za jediný trestný čin spáchaný na pokračování, nýbrž že jde o samostatné trestné činy se opakující, a to i pokud jde o žákyni P. Dále vyslovil nejvyšší soud názor, že skutečnost, že obviněný se dopustil pohlavního zneužití na žačce jemu jako učiteli svěřené, sama o sobě nezakládá zvláště přitěžující okolnost podle § 239 odst. 2 písm. b) tr. zák., nýbrž že tu jde o souběh pohlavního zneužití podle § 239 odst. 1 a § 240 tr. zák.

Lidový soud v Mladé Boleslavi na to rozsudkem ze 6. listopadu 1956 uznal obviněného vinným dvěma trestnými činy pohlavního zneužití podle § 239 odst. 1 a § 240 tr. zák. spáchanými na žákyni P a

trestným činem pohlavního zneužití podle § 239 odst. 1 tr. zák. spáchaným na druhé dívce R.

Krajský soud v Praze k odvolání obviněného a okresního prokurátora zrušil rozsudek lidového soudu ze 6. listopadu 1956, pokud jím byl obviněný uznán vinným dvěma trestnými činy pohlavního zneužití podle § 239 odst. 1 a § 240 tr. zák. spáchanými na žákyni P, jakož i ve výroku o trestu, a ponechav rozsudek lidového soudu nedotčeným ve výroku o vině obviněného trestným činem podle § 239 odst. 1 tr. zák. spáchaným na dívce R – uznal obviněného, pokud jde o žákyni P, vinným jediným trestným činem pohlavního zneužití podle § 239 odst. 1 a § 240 tr. zák. spáchaným (na pokračování) dvěma útoky, které lidový soud považoval za samostatné na sobě nezávislé trestné činy, a obviněnému uložil nový mírnější trest.

Nejvyšší soud ke stížnosti pro porušení zákona podané generálním prokurátorem zrušil rozsudek krajského soudu, pokud byl obviněný uznán vinným, že es na žákyni P dopustil jediného trestného činu pohlavního zneužití podle § 239 odst. 1 a § 240 tr. zák., jakož i ve výroku o trestu a krajskému soudu v Praze uložil, aby v rozsahu zrušení ve věci znovu jednal a rozhodl.

Odůvodnění:

Generální prokurátor ve stížnosti pro porušení zákona uvedl, že krajský soud proti výslovnému pokynu nejvyššího soudu danému v téže věci uznal obviněného, pokud jde o žačku P, vinným jediným pokračujícím trestným činem pohlavního zneužití podle § 239 odst. 1 a § 240 tr. zák. místo dvěma těmito trestnými činy opakovanými.

Nejvyšší soud shledal, že byl porušen zákon.

Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 14. září 1956, jímž zrušil původní rozsudek lidového soudu z 18. listopadu 1955 a vrátil věc tomuto soudu k novému projednání a rozhodnutí, vyslovil právní názor, že v souzeném případě šlo o ojedinělé útoky časově od sebe značně oddělené, při nichž pachatel využil pouze náhodné příležitosti k spáchání trestného činu pohlavního zneužití, aniž by se mu dalo prokázat, že takové příležitosti soustavně vyhledával, jsa veden tímž úmyslem pohlavně zneužívat žákyně svěřené jeho dozoru a výchově. Útoky časově od sebe oddělené, spáchané vždy z příležitosti, naplňují tedy každý o sobě znaky samostatného trestného činu pohlavního zneužití podle § 239 odst. 1 tr. zák.

Podle § 218 odst. 2 písm. b) tr. ř. z r. 1950 stejně jako podle § 296 odst. 4 písm. a) tr. ř. je soud (prokurátor), jehož rozhodnutí bylo zrušeno, anebo jiný soud (prokurátor) určený rozsudkem nejvyššího soudu na základě stížnosti pro porušení zákona při novém rozhodování vázán právním názorem, který ve věci vyslovil nejvyšší soud. Tato vázanost právním názorem nejvyššího soudu se netýká pouze soudu (prokurátora) rozhodujícího znovu v první stolici, nýbrž i soudu rozhodujícího v druhé stolici, neboť i tento soud je soudem, jemuž bylo nařízeno, aby věc v případném pořadí vyšší stolice znovu projednal a rozhodl ve smyslu § 296 odst. 4 písm. a) tr. ř. (§ 218 odst. 2 písm. b) tr. ř. 1950).

Krajský soud, rozhodující v této věci v druhé stolici, však nedbal právního názoru vysloveného v téže věci nejvyšším soudem a rozhodl, že obviněný se dopustil na žákyni P jediného pokračujícího trestného činu, ačkoli nejvyšší soud vyslovil, že jde o opakované útoky, tedy o samostatné trestné činy, které nemají subjektivní a objektivní spojitosti. Tím porušil krajský soud zákon v ustanovení § 218 odst. 2 písm. b) tr. ř. z r. 1950.

Krajský soud musí proto ve věci znovu jednat, získat si nový podklad pro výměru trestu a znovu rozhodnout podle názoru nejvyššího soudu, který je uveden v rozsudku ze dne 14. září 1956.